

Arrest

nr. 241 918 van 6 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Bemarkan (district Surkhrod, provincie Nangarhar). Ongeveer negen jaar geleden verhuisde u met uw familie naar het veiligere Darunta (eveneens district Surkhrod, provincie Nangarhar). U bent van Pashtoenese origine. U ging naar school en zat in het vijfde jaar toen u Afghanistan diende te verlaten. U verklaart dat u zestien jaar oud bent.

Uw broer J. (...) (15/26653, O.V. X) werkte voor de Amerikanen. De Taliban kwamen dit te weten en bedreigden uw broer. Er waren dreig telefoons en in 2015 legden de Taliban ook een bom aan jullie deur. Deze kon op tijd onschadelijk worden gemaakt. J. (...) verliet zonder jullie te verwittigen het land

en kwam naar België. Op 25 september 2015 diende hij een asielaanvraag in, op 31 januari 2017 kreeg hij de vluchtelingenstatus toegekend.

U verklaart dat de problemen na zijn vertrek niet ophielden. Uw broer S. (...) is enkele maanden na het vertrek van J. (...) ook weggegaan. Hij zei tegen uw vader dat hij zich niet meer veilig voelde en daar niet kon blijven. U weet niet waar S. (...) is. Of uw familie in de jaren na het vertrek van J. (...) nog bedreigd werd, kan u niet zeggen. Echter is het zo dat u tijdens de ramadan van 1397 (mei-juni 2018) met uw broer Z. (...) naar de winkel ging toen hij werd neergeschoten, wellicht door de Taliban. Hij werd door kogels geraakt maar overleefde de aanslag. U bleef ongedeerd en ging naar huis. Diezelfde nacht nog nam uw familie de beslissing dat u Afghanistan moest verlaten.

Via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië en een aantal u onbekende landen bent u naar België gekomen. Op 17 juni 2019 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban wordt gevisieerd.

Ter staving van uw relaas legt u volgende documenten neer: uw taskara, een document in verband met het schietincident, twee foto's van de gewonde Z. (...), medische attesten van het hospitaal waar Z. (...) werd verzorgd, een brief van de voormalige werkgever van J. (...), een enveloppe.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

U verklaart dat uw broer J. (...) voor de Amerikanen werkte en dat u en uw familie ten gevolge daarvan door de Taliban werden gevisieerd. Dient evenwel te worden opgemerkt dat u doorheen het persoonlijk onderhoud bijzonder vage verklaringen heeft afgelegd, wat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag in ernstige mate ondermijnt.

Zo moet vooreerst gewezen worden op het feit dat u na het vertrek van uw broer nog een drietal jaar in Afghanistan leefde. Hoewel J. (...) door te vertrekken tegemoet was gekomen aan de eis van de Taliban om zijn werk neer te leggen, stelt u dat jullie na zijn vertrek toch nog werden gevisieerd. Hieraan dient evenwel ernstig te worden getwijfeld.

Zo legt u wat betreft de problemen die er na het vertrek van J. (...) (in 2015) zouden zijn geweest nietszeggende en oppervlakkige verklaringen af. U zegt dat uw broer S. (...) de situatie niet meer aankon en dat hij twee of drie maanden na het vertrek van J. (...), dus eveneens in 2015, "verdwenen" is (CGVS, p.8). Of S. (...) van plan was Afghanistan te verlaten, zegt u evenwel niet te weten (CGVS, p.8). Dat u niet zou weten of S. (...) al dan niet van plan was om het land te verlaten, is opmerkelijk, en bovendien zijn uw verklaringen ook nog eens in tegenstrijd met de vaststelling dat u bij aankomst in België in oktober 2019 nog zei dat S. (...) "sinds een jaar" vermist was (CGVS, p.14). Hiermee geconfronteerd, zegt u dat het "meer dan een jaar" is (CGVS, p.14), wat niet kan overtuigen: het CGVS ziet niet in waarom u zich hieromtrent met drie jaar zou vergissen. Verder, en niet in het minst, is het zo dat J. (...) tijdens zijn onderhoud op 16 januari 2017 niet op de hoogte was van enig probleem dat jullie na zijn vertrek zouden hebben gekend. Hij verklaarde immers dat S. (...) op dat moment in Darunta woonde, wat in strijd is met uw verklaringen, en dat jullie niets hoefden te vrezen: de Taliban zouden enkel hem hebben gevisieerd (CGVS, A.J. (...), p.11). Als het CGVS u voorts vraagt welke problemen er waren in de drie jaar na het vertrek van J. (...) in 2015 tot het schietincident in 2018, waarbij Z. (...) door de Taliban zou zijn beschoten, heeft u geen antwoord klaar: u zegt dat uw vader daar niets over heeft verteld (CGVS, p.12). Dit is hoogst opmerkelijk; het is niet geloofwaardig dat een volwassen zoon niet op de hoogte zou worden gebracht van de eventuele bedreigingen die er zouden zijn voor de familie. Dat u hier niets van afweet, wijst er veeleer op dat er van enige dreiging vanwege de Taliban geen sprake was.

Verder dient te worden opgemerkt dat u ook over het incident waarbij u en uw broer Z. (...) zouden zijn gevisieerd, bijzonder vaag blijft. Drie jaar na het vertrek van uw broer J. (...) zouden de Taliban jullie plots hebben willen vermoorden, toen u en Z. (...) inkopen gingen doen. Mochten de Taliban het werkelijk op Z. (...) en u hebben gemunt, dan zou kunnen worden verwacht dat zij doelgericht te werk zouden gaan. Dat u op dat moment binnen in de winkel stond en zo volledig gespaard bleef (CGVS,

p.11), waardoor u de aanslag ongeschonden heeft overleefd, biedt hiervoor geen afdoende verklaring. Dat de Taliban hiervoor verantwoordelijk zouden zijn, maakt u overigens ook niet aannemelijk. U zegt niet te weten wie geschoten heeft (CGVS, p.11) en gevraagd waarom u hierin de hand van de Taliban ziet, antwoordt u louter dat de Taliban zomaar mensen kunnen vermoorden (CGVS, p.12).

Bovendien bent u opnieuw zeer onduidelijk als het CGVS peilt naar het vervolg van dit verhaal. Z. (...) zou zwaargewond naar een hospitaal zijn gebracht. Het is u evenwel niet bekend welk hospitaal dit zou zijn geweest, noch kan u ook maar enigszins verduidelijken hoelang hij daar moest worden verzorgd (CGVS, p.13). De inhoud van de neergelegde medische attesten kent u al evenmin (CGVS, p.13), noch heeft u veel informatie over zijn verwondingen: u zegt dat u die zelf niet gezien heeft en kan maar gissen dat hij aan de borst en de nek werd geraakt: "hier ergens", "ergens is hij geraakt", al weet u ook niet door hoeveel kogels (CGVS, p.13). Gevraagd of er getuigen waren van het schietincident, geeft u een ontwijkend antwoord ("Ik was in de winkel, ik durfde niet te helpen"), of de politie vervolgens naar de plaats van het delict is gekomen kan u niet bevestigen of ontkennen (CGVS, p.14) en u weet ook niet of de politie nog met uw familie is komen praten (CGVS, p.14). Dit alles is niet van aard om veel geloof te doen hechten aan uw verklaringen. U stelt dat u niet op de hoogte bent van al deze zaken omdat u onmiddellijk na het incident Afghanistan zou hebben verlaten, wat maar matig kan overtuigen. Immers kon u onderweg of later in België bij uw familie in Afghanistan naar deze zaken hebben geïnformeerd, en doet de vaststelling dat u dit duidelijk niet hebt gedaan verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Telkenmale zegt u ter rechtvaardiging van uw vage of tegenstrijdige verklaringen dat u nog erg jong was toen dit allemaal zou zijn gebeurd, wat allesbehalve kan overtuigen. Immers mag u dan wel beweren dat u heden nog altijd maar zestien jaar oud bent (CGVS, p.3), uit leeftijdsonderzoek is gebleken dat u op datum van 24 juni 2019 een leeftijd had van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. Dat u desondanks blijft volhouden minderjarig te zijn, kan bezwaarlijk ernstig worden genoemd. Bovendien zegt u dat uw broer Z. (...) twee jaar ouder is, en geeft één van de neergelegde documenten (van een hospitaal) aan dat Z. (...) 23 jaar oud zou zijn. Hieruit blijkt dat u wellicht 21 jaar oud bent, zoals ook al werd vastgesteld door de Dienst Voogdij (zie uw gewijzigde geboortedatum 30 juni 1998), en dus vijf jaar ouder dan u beweert te zijn. De vaststelling dat u zich ten onrechte als minderjarige voordoet en dit telkens als excuus voor de hiaten in uw relaas gebruikt, ondermijnt uw geloofwaardigheid verder.

Verder blijkt u al evenmin op de hoogte van de vervolgingsfeiten waarvan uw broer destijds het slachtoffer zou zijn geworden. Als het CGVS u vraagt welke problemen tot het vertrek van J. (...) hebben geleid, zijn uw verklaringen opnieuw zeer onduidelijk. U zegt dat hij "veel" moeilijkheden kende maar heeft daar verder geen informatie over. De eerste bedreiging was "misschien" telefonisch en of er behalve telefonische ook andere dreigementen kwamen weet u niet (CGVS, p.9). Hoewel J. (...) tijdens zijn onderhoud nog beweerde dat hij in juli 2015 een dreigbrief ontving en dat hij toen zijn werk stopzette en Afghanistan verliet (CGVS, A.J. (...), p.10), heeft u geen weet van dreigbrieven, u zegt dat die er misschien wel geweest zijn maar dat men u daarover niets zei (CGVS, p.9). Vervolgens verklaart u dat de Taliban een bom voor jullie huis plaatsten en uw broer op die manier wilden vermoorden. Echter zou een getuige de autoriteiten hebben verwittigd en zouden soldaten de bom onschadelijk hebben gemaakt. Nadat uw broer vernam dat hij het doelwit van deze bom was, zou hij Afghanistan hebben verlaten (CGVS, p.10). Het CGVS merkt evenwel op dat J. (...) nooit enige melding maakte van dergelijk, nochtans ernstig, feit. Wel verwees hij naar bomaanslagen die gericht waren tegen enkele personen uit uw wijk, namelijk een rechter en iemand van de inlichtingendiensten (CGVS, A.J. (...), p.9). Dat u plots met dergelijke feiten komt aanzetten, is hoogst merkwaardig en wijst er eerder op dat u de zaken heel wat ernstiger wil voorstellen dan ze in werkelijkheid zijn.

Verder wijst het Commissariaat-generaal op de bevreemdende vaststelling dat u weinig tot niets weet over de beroepsactiviteiten van J. (...), nochtans de aanleiding voor alle problemen en het vertrek van u en uw broer uit Afghanistan. Dat u enerzijds blijkbaar geen enkele interesse betoont in de vroegere activiteiten van J. (...) terwijl u anderzijds claimt dat u omwille van deze activiteiten het land diende te ontvluchten, roept verdere twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Zelf verklaarde J. (...) dat hij sinds 2011 werkte voor Automotive Management Services (AMS) in Jalalabad, meer bepaald in de Nangarhar Police HQ, en instond voor administratief werk en de herstelling van voertuigen van de Afghaanse politie (zie ook de brief van zijn werkgever die u heeft neergelegd). Echter, als het CGVS u vraagt wat het beroep van uw broer was, verklaart u louter dat hij voor "de Amerikanen" werkte (CGVS, p.5-7). Gevraagd wat hij voor de Amerikanen moest doen, zegt u dat niet te weten (CGVS, p.6). Op de vraag of hij ook iets te maken had met de Afghaanse politie, antwoordt u "misschien" (CGVS, p.7). Ook als het CGVS u een foto toont die door J. (...) werd neergelegd en waarop hij naast politievoertuigen te zien is, evenals certificaten waarin de Afghaanse politie J. (...) bedankt voor bewezen diensten, wordt het u nog steeds niet duidelijk wat uw broer met de Afghaanse politie te maken heeft. U zegt niet te weten waarom hij naast die voertuigen staat (CGVS, p.16), u zegt de foto voor het eerst te zien, het is u niet bekend of die certificaten van de politie iets met zijn werk te maken hebben (CGVS, p.16). Verder

kan u ook niet verduidelijken hoelang uw broer "voor de Amerikanen" zou hebben gewerkt ("Ik weet het niet. Lang" (CGVS, p.6)) of waar hij die activiteiten zou hebben uitgeoefend: u denkt dat het "misschien ergens in Nangarhar" was, wat op zich al weinig precies is, maar u zegt ook daarvan niet zeker te zijn (CGVS, p.6). Dat u zelfs niet op de hoogte bent van het feit dat J. (...) in Jalalabad werkte, is bijzonder merkwaardig. Van u die de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt en zich daarvoor beroept op problemen die het gevolg zouden zijn van het beroepsverleden van uw broer, mag worden verwacht dat u duidelijke en gedetailleerde verklaringen aflegt over die professionele activiteiten. U argumenteert dat uw broer nooit over zijn werk sprak en dat u daar zelf ook nooit naar informeerde, ook niet nu u bij J. (...) in Oostende woont (CGVS, p.6). Het is evenwel niet aannemelijk dat u problemen zou hebben gekend met de Taliban, maar anderzijds niet nieuwsgierig zou zijn naar wat de Taliban uw broer dan zo kwalijk zouden hebben genomen. U herhaalt dat u daar niet over sprak met J. (...) (CGVS, p.6), wat verbaast en er op wijst dat aan uw beweerde vrees voor de Taliban geen geloof moet worden gehecht. Bovenstaand geheel aan vaststellingen leidt tot de conclusie dat aan uw beweerde vrees voor de Taliban geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Uw taskara moet uw beweerde minderjarigheid bevestigen. U zegt dat de ambtenaar in 1393 (2014) naar uw gezicht keek en zo tot het besluit kwam dat u toen elf jaar oud was (CGVS, p.3, 4). Echter is het overduidelijk dat de foto die op de taskara prijkt allerminst de foto van een elfjarige maar van een veel oudere persoon is. Voorts gevraagd wie u die taskara stuurde, zegt u dat uw broer dit in orde bracht. U weet niet hoe hij dat gedaan heeft, kan niet zeggen of hij daartoe uw familie in Afghanistan contacteerde (CGVS, p.3) en heeft geen idee wie deze taskara verzonden heeft (CGVS, p.4). Dat er aan dit stuk niet al te veel waarde kan worden gehecht, hoeft geen betoog. Wat dit betreft, kan overigens worden gewezen op de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

Het document van AMS moet bevestigen dat uw broer voor dit bedrijf werkte, wat in deze beslissing niet betwist wordt. De vele documenten die verband zouden houden met de medische problemen van uw broer Z. (...) kunnen uw relaas enkel staven bij geloofwaardige verklaringen. Hierboven werd reeds aangetoond dat uw verklaringen met betrekking tot het incident waarvan uw broer het slachtoffer zou zijn geworden en zijn opname in een ziekenhuis, allerminst konden overtuigen. Bovendien blijkt u de inhoud van deze stukken, opgemaakt in een hospitaal, niet te kennen. U zegt dat uw broer misschien in dit hospitaal werd behandeld (CGVS, p.17), verder heeft u er niets over te vertellen. U verklaart niet te weten wat dit is, of uw broer J. (...) de documenten wel heeft doorgenomen is u ook niet bekend (CGVS, p.13). U legt tot slot nog een document neer met daarop twee foto's van Z. (...). Gevraagd waarover dit gaat, zegt u dit niet te weten. Uw broer J. (...) bracht het volgens u in orde, u geeft de documenten gewoon af, zo verklaart u (CGVS, p.16). U "denkt" dat het met het schietincident te maken heeft maar u heeft dit niet gelezen, hoewel u daar wel toe in staat blijkt: immers verklaart u het getypte stuk van de brief te kunnen lezen, echter zou u dat "tot nu toe" niet hebben gedaan (CGVS, p.17). Uw desinteresse in de inhoud van de neergelegde documenten, kan enkel worden verklaard door het bedrieglijke karakter van uw relaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan,

dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar

op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/ Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019, beschikbaar

op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/ coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-ensurkhrod-addendum> blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud, en Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in het voorbije jaar, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene

veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de agglomeratie Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"* juncto het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 EVRM juncto artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet juncto artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker gaat in op de vluchtelingendefinitie in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951. Hij toetst zijn situatie, problemen en vrees aan de elementen in deze definitie, herhaalt de aangevoerde vrees ten aanzien van de taliban en stelt te vrezen in zijn land van herkomst slachtoffer te zullen worden van willekeurig geweld.

"Ter staving van hun subjectieve vrees wenst hij te verwijzen naar zijn verklaringen bij het CGVS. Ter staving van hun objectieve vrees wensen ze te verwijzen naar de volgende landen informatie: (...)"

"Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen. Dat dit middel gegrond is."

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*, juncto het gelijkheidsbeginsel juncto de zorgvuldigheidsplicht.

Omtrent zijn leeftijd, geeft verzoeker aan:

"Verweerster is vooringenomen door het leeftijdsonderzoek en vanaf meet af aan stelde ze dat verzoeker leugenachtige verklaringen afgelegd heeft over zijn leeftijd. Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met verzoekers verklaringen op pagina 3 van het gehoorverslag waarin het volgende staat: Het is een inschatting van de ambtenaar die keek naar uw gezicht en zo uw leeftijd inschatte, Ja, zo wekt het in Afghanistan, het is de ambtenaar die dat bepaalt."

Waar gewezen wordt op het gegeven dat zijn broer tegemoet kwam aan de eisen van de taliban en het land reeds drie jaar had verlaten, betoogt verzoeker:

"Taliban hebben geen draaiboek waarin vermeld staat wanneer dreigtelefoontje plegen, wanneer brieven sturen, hoe lang moeten ze wachten om een reactie te krijgen, wanneer moeten ze toeslaan."

Verzoeker wijst op een aantal van zijn verklaringen bij het CGVS en stelt:

"Eruit kan afgeleid worden dat verzoeker niet zeker is dat hij door werk van zijn broer in de negatieve aandacht is gekomen. (...)"

Verzoeker denkt dat hij door het werk van zijn broer is maar hij heeft ook op pagina 12 gezegd dat De taliban kunnen zomaar mensen vermoorden."

Vervolgens doet verzoeker gelden:

"Verzoeker werd kwalijk genomen omdat hij niet op de hoogte gesteld was door zijn vader van de bedreigingen.

Verzoeker meent nogmaals dat hij ten onrechte kwalijk genomen is voor de daden van zijn vader."

Eveneens voert verzoeker aan:

"Verweerster vindt het niet geloofwaardig dat de Taliban niet erin geslaagd om verzoeker te vermoorden.

Verzoeker meent dat hij niet de eerste en de laatste persoon op in Afghanistan is die de aanslag ongeschonden heeft overleefd.

Niet alle aanslagen worden met succes uitgevoerd.

Kijkt naar de tientallen aanslagen tegen generaal Razeq in Kandahar provincie. Het is telkens taliban mislukt om hem te vermoorden.

Verzoeker is benieuwd of verweerder hetzelfde argument zal gebruikt hebben, mocht generaal Razeq in België asiel aangevraagd hebben en gezegd hebben dat hij 10 aanslagen van de Taliban overleefd heeft."

Waar hem verweten wordt dat hij niet wist waar zijn broer werd opgenomen, stelt verzoeker dat verweerder zijn verklaringen niet heeft gelezen en wijst hij op pagina 13 van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Dat hij niet veel kon vertellen over de problemen van zijn broer, verklaart verzoeker als volgt:

"Verzoeker meent dat hij toen zeer jong was en dat het niet redelijk is van hem deze informatie te verwachten.

Volgens de leeftijdsonderzoek was hij 20, 6 met een standaarddeviatie van twee jaar, wat op 18, 6 neerkomt. Dit betekent dat hij in 2015 niet ouder dan 14 jaar oud was.

Volgens verzoekers leeftijd was hij in 2015 rond 11 jaar oud.

Hoe kan hij nu informatie geven over de problemen van zijn broer.

Verweerder verwacht dat verzoekers broer hem in België meer informatie kon geven.

Deze broer heeft dit niet gedaan.

Gaan wij nu verzoekers straffen omdat deze broer hem deze informatie niet gegeven heeft?"

Verzoeker wijst op de inhoud van het Handboek van UNHCR en stelt:

"Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Ze geen rekening heeft gehouden met het profiel van verzoeker

Geen rekening gehouden met zijn persoonlijke situatie zoals supra aangehaald".

2.3. Verzoeker gaat in wat zich aandient als een derde middel in op de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM juncto artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Hij stelt dat verweerder naliert te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, b) en wijst op de 'sliding scale' in het arrest *Elgafaji*. Verzoeker is van mening dat hij deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker wijst op algemene informatie omtrent de (veiligheids-)situatie in de provincie Nangarhar en de hoofdstedelijke regio Jalalabad, die dateert van 2018.

Tevens wenst hij te wijzen op informatie over de situatie van personen die terugkeren naar Afghanistan.

"Verzoeker verwijst naar een rechtspraak van een Nederlandse rechter waarin gesteld wordt dat bij het beoordelen van een intern vluchtalternatief rekening gehouden moet worden met humanitaire gronden/noodsituatie.

In deze rechtspraak houdt de rechter rekening met het voedsel crisis en het algehele acute ondervoeding voor het beoordelen van een intern vluchtalternatief. In een rapport van UNICEF van 4 augustus 2012 (Unicef Flumanitarian Action Update, Democratie Republic of the Congo' (te vinden op www.unicef.org) staat dat het percentage van het algehele acute ondervoeding in Afghanistan 18% is.

Een percentage dat hoger ligt dan het algehele acute ondervoeding van 15%. (zie rechtspraak van rechtbank in Zwolle, 10 juni 2013, nr. 13/467).

Verzoeker meent dat ook in zijn situatie moet rekening gehouden met worden met humanitaire gronden - noodsituatie."

Verzoeker citeert nog uit algemene informatie omtrent de situatie (onder meer de veiligheidssituatie en de situatie voor personen die terugkeren) in Afghanistan; informatie die dateert uit de periode van begin tot midden 2018.

2.4. Verzoeker vraagt op grond van het voorgaande om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.5. Verzoeker voegt ter staving van het voorgaande benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt op generlei wijze hoe het gelijkheidsbeginsel *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden.

Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel, kan bovendien worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

De schending van het gelijkheidsbeginsel wordt gelet op het voorgaande niet dienstig aangevoerd.

3.2. Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij doet gelden dat verweerder vooringenomen zou zijn geweest. Uit het loutere gegeven dat er verwezen wordt naar het jegens hem gevoerde leeftijdsonderzoek, kan namelijk in het geheel niet worden afgeleid dat verweerder vooringenomen was of zijn verzoek om internationale wijze niet op een eerlijke en gedegen wijze zou hebben onderzocht. Verzoeker brengt voor het overige verder geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.4. Waar verzoeker stelt dat minstens *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* geschonden zou zijn, ziet de Raad verder niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* kan dan ook niet worden aangenomen.

3.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.6. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing niet op dienstige wijze aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift, net als eerder bij het CGVS, verwijst naar zijn jeugdige leeftijd en aanvoert dat verweerder hiermee rekening had moeten houden, dient immers te worden vastgesteld dat hij hierin niet gevolgd kan worden. Omtrent verzoekers voorgehouden leeftijd, wordt in de bestreden beslissing op basis van de stukken van het dossier namelijk met recht gemotiveerd:

“Telkenmale zegt u ter rechtvaardiging van uw vage of tegenstrijdige verklaringen dat u nog erg jong was toen dit allemaal zou zijn gebeurd, wat allesbehalve kan overtuigen. Immers mag u dan wel beweren dat u heden nog altijd maar zestien jaar oud bent (CGVS, p.3), uit leeftijdsonderzoek is gebleken dat u op datum van 24 juni 2019 een leeftijd had van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van

twee jaar. Dat u desondanks blijft volhouden minderjarig te zijn, kan bezwaarlijk ernstig worden genoemd. Bovendien zegt u dat uw broer Z. (...) twee jaar ouder is, en geeft één van de neergelegde documenten (van een hospitaal) aan dat Z. (...) 23 jaar oud zou zijn. Hieruit blijkt dat u wellicht 21 jaar oud bent, zoals ook al werd vastgesteld door de Dienst Voogdij (zie uw gewijzigde geboortedatum 30 juni 1998), en dus vijf jaar ouder dan u beweert te zijn. De vaststelling dat u zich ten onrechte als minderjarige voordoet en dit telkens als excuus voor de hiaten in uw relaas gebruikt, ondermijnt uw geloofwaardigheid verder.

(...)

Uw taskara moet uw beweerde minderjarigheid bevestigen. U zegt dat de ambtenaar in 1393 (2014) naar uw gezicht keek en zo tot het besluit kwam dat u toen elf jaar oud was (CGVS, p.3, 4). Echter is het overduidelijk dat de foto die op de taskara prijkt allerminst de foto van een elfjarige maar van een veel oudere persoon is. Voorts gevraagd wie u die taskara stuurde, zegt u dat uw broer dit in orde bracht. U weet niet hoe hij dat gedaan heeft, kan niet zeggen of hij daartoe uw familie in Afghanistan contacteerde (CGVS, p.3) en heeft geen idee wie deze taskara verzonden heeft (CGVS, p.4). Dat er aan dit stuk niet al te veel waarde kan worden gehecht, hoeft geen betoog. Wat dit betreft, kan overigens worden gewezen op de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht."

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Met zijn loutere herhaling van de verklaringen die hij bij het CGVS aflegde over de inschatting door de ambtenaar in 2014, gaat hij namelijk schromelijk voorbij en doet hij op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen. Voor het overige laat verzoeker de voormelde motieven volledig onverlet. Aldus kan, in tegenstelling met wat verzoeker laat uitschijnen in het voorliggende verzoekschrift, redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker maar liefst vijf jaar ouder is dan hij initieel voorhield te zijn.

Dat verzoeker zich ten onrechte voordeed als minderjarige, maakt dat deze vermeende minderjarigheid in zijner hoofde niet kan worden aanvaard als bijzondere procedurele nood. Eveneens heeft dit tot gevolg dat verzoekers vermeende jeugdige leeftijd in het geheel geen verklaring kan bieden voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Verder doen verzoekers manifest leugenachtige verklaringen omtrent zijn leeftijd op ernstige wijze afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

3.7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.8. Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen met en een vrees ten aanzien van de taliban, die hem en zijn familie zouden viseren omwille van het beroepsverleden van zijn broer J.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing echter vooreerst met recht gemotiveerd:

"Zo legt u wat betreft de problemen die er na het vertrek van J. (...) (in 2015) zouden zijn geweest nietszeggende en oppervlakkige verklaringen af. U zegt dat uw broer S. (...) de situatie niet meer aankon en dat hij twee of drie maanden na het vertrek van J. (...), dus eveneens in 2015, "verdwenen" is (CGVS, p.8). Of S. (...) van plan was Afghanistan te verlaten, zegt u evenwel niet te weten (CGVS, p.8). Dat u niet zou weten of S. (...) al dan niet van plan was om het land te verlaten, is opmerkelijk, en bovendien zijn uw verklaringen ook nog eens in tegenstrijd met de vaststelling dat u bij aankomst in België in oktober 2019 nog zei dat S. (...) "sinds een jaar" vermist was (CGVS, p.14). Hiermee

geconfronteerd, zegt u dat het "meer dan een jaar" is (CGVS, p.14), wat niet kan overtuigen: het CGVS ziet niet in waarom u zich hieromtrent met drie jaar zou vergissen. Verder, en niet in het minst, is het zo dat J. (...) tijdens zijn onderhoud op 16 januari 2017 niet op de hoogte was van enig probleem dat jullie na zijn vertrek zouden hebben gekend. Hij verklaarde immers dat S. (...) op dat moment in Darunta woonde, wat in strijd is met uw verklaringen, en dat jullie niets hoefden te vrezen: de Taliban zouden enkel hem hebben gevisieerd (CGVS, A.J. (...), p.11). Als het CGVS u voorts vraagt welke problemen er waren in de drie jaar na het vertrek van J. (...) in 2015 tot het schietincident in 2018, waarbij Z. (...) door de Taliban zou zijn beschoten, heeft u geen antwoord klaar: u zegt dat uw vader daar niets over heeft verteld (CGVS, p.12). Dit is hoogst opmerkelijk; het is niet geloofwaardig dat een volwassen zoon niet op de hoogte zou worden gebracht van de eventuele bedreigingen die er zouden zijn voor de familie. Dat u hier niets van afweet, wijst er veeleer op dat er van enige dreiging vanwege de Taliban geen sprake was."

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Voor zijn onwetendheid omtrent de vraag of S. al dan niet van plan was het land te verlaten en voor de frappante tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en tussen zijn verklaringen en deze van zijn broer omtrent de verdwijning van zijn broer S., biedt verzoeker immers niet de minste verklaring. Verder mocht weldegelijk worden verwacht dat verzoekers vader verzoeker, als volwassen zoon, zou hebben ingelicht over de problemen en bedreigingen die er waren in de periode van drie jaren tussen het vertrek van J. en het schietincident in 2018. Minstens kon worden verwacht dat verzoeker zich hierover terdege zou hebben geïnformeerd na het schietincident, nadat hij het land verliet en nadat hij op deze basis een verzoek om internationale bescherming indiende in België.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Verder dient te worden opgemerkt dat u ook over het incident waarbij u en uw broer Z. (...) zouden zijn gevisieerd, bijzonder vaag blijft. Drie jaar na het vertrek van uw broer J. (...) zouden de Taliban jullie plots hebben willen vermoorden, toen u en Z. (...) inkopen gingen doen. Mochten de Taliban het werkelijk op Z. (...) en u hebben gemunt, dan zou kunnen worden verwacht dat zij doelgericht te werk zouden gaan. Dat u op dat moment binnen in de winkel stond en zo volledig gespaard bleef (CGVS, p.11), waardoor u de aanslag ongeschonden heeft overleefd, biedt hiervoor geen afdoende verklaring. Dat de Taliban hiervoor verantwoordelijk zouden zijn, maakt u overigens ook niet aannemelijk. U zegt niet te weten wie geschoten heeft (CGVS, p.11) en gevraagd waarom u hierin de hand van de Taliban ziet, antwoordt u louter dat de Taliban zomaar mensen kunnen vermoorden (CGVS, p.12)."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar hij, middels een selectieve verwijzing naar één van zijn verklaringen, aangeeft dat het niet zeker is dat hij werd gevisieerd omwille van het werk van zijn broer, dient te worden opgemerkt dat dit, gezien hij zijn problemen met en vrees ten aanzien van de taliban eerder weldegelijk steevast koppelde aan diens werk en problemen en gezien hij in het verzoekschrift bovendien opnieuw zelf stelt dat hij denkt dat hij daarom werd gevisieerd, bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Met de eenvoudige bewering dat de taliban geen draaiboek volgen, doet verzoeker voorts geen afbreuk aan het gegeven dat het onaannemelijk is dat de taliban hem en zijn broer drie jaar na het vertrek van J. plots zouden willen vermoorden. Verder treedt de Raad verweerder bij waar deze oordeelt dat het, zo de taliban werkelijk achter de aanslag zaten en zo het hen daarbij specifiek om verzoeker en Z. te doen was, doelgericht tewerk zouden zijn gegaan en ook verzoeker zouden hebben geraakt. De vergelijking met generaal Razeq in Kandahar gaat, nog daargelaten dat verzoeker hierover geen informatie aanreikt en zich beperkt tot het uiten van een aantal blote beweringen, in dit kader geheel niet op. Een generaal betreft immers een bekend en machtig figuur, waarbij aangenomen kan worden dat de nodige veiligheidsmaatregelen in voege zijn om dergelijk figuur te beschermen tegen en bij gepleegde aanslagen op zijn persoon. De vaststelling dat hij niet aannemelijk kon maken dat de taliban achter de aanslag zaten, laat verzoeker onverlet.

Verder wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

"Bovendien bent u opnieuw zeer onduidelijk als het CGVS peilt naar het vervolg van dit verhaal. Z. (...) zou zwaargewond naar een hospitaal zijn gebracht. Het is u evenwel niet bekend welk hospitaal dit zou zijn geweest, noch kan u ook maar enigszins verduidelijken hoelang hij daar moest worden verzorgd (CGVS, p.13). De inhoud van de neergelegde medische attesten kent u al evenmin (CGVS, p.13), noch heeft u veel informatie over zijn verwondingen: u zegt dat u die zelf niet gezien heeft en kan maar gissen dat hij aan de borst en de nek werd geraakt: "hier ergens", "ergens is hij geraakt", al weet u ook niet door hoeveel kogels (CGVS, p.13). Gevraagd of er getuigen waren van het schietincident, geeft u een ontwijkend antwoord ("Ik was in de winkel, ik durfde niet te helpen"), of de politie vervolgens naar de plaats van het delict is gekomen kan u niet bevestigen of ontkennen (CGVS, p.14) en u weet ook niet of de politie nog met uw familie is komen praten (CGVS, p.14). Dit alles is niet van aard om veel geloof te doen hechten aan uw verklaringen. U stelt dat u niet op de hoogte bent van al deze zaken omdat u

onmiddellijk na het incident Afghanistan zou hebben verlaten, wat maar matig kan overtuigen. Immers kon u onderweg of later in België bij uw familie in Afghanistan naar deze zaken hebben geïnformeerd, en doet de vaststelling dat u dit duidelijk niet hebt gedaan verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Hij beperkt zich er namelijk toe te verwijzen naar een aantal van zijn eerder afgelegde verklaringen, opgenomen in de passages in de notities van het persoonlijk onderhoud waarnaar in de voormelde motivering expliciet verwezen wordt. Hiermee doet hij op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht vastgesteld dat verzoeker een bijzonder verregaande onwetendheid en desinteresse tentoon spreidde omtrent de voormalige beroepsactiviteiten en de problemen van zijn broer J. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Verder blijkt u al evenmin op de hoogte van de vervolgingsfeiten waarvan uw broer destijds het slachtoffer zou zijn geworden. Als het CGVS u vraagt welke problemen tot het vertrek van J. (...) hebben geleid, zijn uw verklaringen opnieuw zeer onduidelijk. U zegt dat hij “veel” moeilijkheden kende maar heeft daar verder geen informatie over. De eerste bedreiging was “misschien” telefonisch en of er behalve telefonische ook andere dreigementen kwamen weet u niet (CGVS, p.9). Hoewel J. (...) tijdens zijn onderhoud nog beweerde dat hij in juli 2015 een dreigbrief ontving en dat hij toen zijn werk stopzette en Afghanistan verliet (CGVS, A.J. (...), p.10), heeft u geen weet van dreigbrieven, u zegt dat die er misschien wel geweest zijn maar dat men u daarover niets zei (CGVS, p.9). Vervolgens verklaart u dat de Taliban een bom voor jullie huis plaatsten en uw broer op die manier wilden vermoorden. Echter zou een getuige de autoriteiten hebben verwittigd en zouden soldaten de bom onschadelijk hebben gemaakt. Nadat uw broer vernam dat hij het doelwit van deze bom was, zou hij Afghanistan hebben verlaten (CGVS, p.10). Het CGVS merkt evenwel op dat J. (...) nooit enige melding maakte van dergelijk, nochtans ernstig, feit. Wel verwees hij naar bomaanslagen die gericht waren tegen enkele personen uit uw wijk, namelijk een rechter en iemand van de inlichtingendiensten (CGVS, A.J. (...), p.9). Dat u plots met dergelijke feiten komt aanzetten, is hoogst merkwaardig en wijst er eerder op dat u de zaken heel wat ernstiger wil voorstellen dan ze in werkelijkheid zijn.

Verder wijst het Commissariaat-generaal op de bevreemdende vaststelling dat u weinig tot niets weet over de beroepsactiviteiten van J. (...), nochtans de aanleiding voor alle problemen en het vertrek van u en uw broer uit Afghanistan. Dat u enerzijds blijkbaar geen enkele interesse betoont in de vroegere activiteiten van J. (...) terwijl u anderzijds claimt dat u omwille van deze activiteiten het land diende te ontvluchten, roept verdere twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Zelf verklaarde J. (...) dat hij sinds 2011 werkte voor Automotive Management Services (AMS) in Jalalabad, meer bepaald in de Nangarhar Police HQ, en instond voor administratief werk en de herstelling van voertuigen van de Afghaanse politie (zie ook de brief van zijn werkgever die u heeft neergelegd). Echter, als het CGVS u vraagt wat het beroep van uw broer was, verklaart u louter dat hij voor “de Amerikanen” werkte (CGVS, p.5-7). Gevraagd wat hij voor de Amerikanen moest doen, zegt u dat niet te weten (CGVS, p.6). Op de vraag of hij ook iets te maken had met de Afghaanse politie, antwoordt u “misschien” (CGVS, p.7). Ook als het CGVS u een foto toont die door J. (...) werd neergelegd en waarop hij naast politievoertuigen te zien is, evenals certificaten waarin de Afghaanse politie J. (...) bedankt voor bewezen diensten, wordt het u nog steeds niet duidelijk wat uw broer met de Afghaanse politie te maken heeft. U zegt niet te weten waarom hij naast die voertuigen staat (CGVS, p.16), u zegt de foto voor het eerst te zien, het is u niet bekend of die certificaten van de politie iets met zijn werk te maken hebben (CGVS, p.16). Verder kan u ook niet verduidelijken hoelang uw broer “voor de Amerikanen” zou hebben gewerkt (“Ik weet het niet. Lang” (CGVS, p.6)) of waar hij die activiteiten zou hebben uitgeoefend: u denkt dat het “misschien ergens in Nangarhar” was, wat op zich al weinig precies is, maar u zegt ook daarvan niet zeker te zijn (CGVS, p.6). Dat u zelfs niet op de hoogte bent van het feit dat J. (...) in Jalalabad werkte, is bijzonder merkwaardig. Van u die de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt en zich daarvoor beroept op problemen die het gevolg zouden zijn van het beroepsverleden van uw broer, mag worden verwacht dat u duidelijke en gedetailleerde verklaringen aflegt over die professionele activiteiten. U argumenteert dat uw broer nooit over zijn werk sprak en dat u daar zelf ook nooit naar informeerde, ook niet nu u bij J. (...) in Oostende woont (CGVS, p.6). Het is evenwel niet aannemelijk dat u problemen zou hebben gekend met de Taliban, maar anderzijds niet nieuwsgierig zou zijn naar wat de Taliban uw broer dan zo kwalijk zouden hebben genomen. U herhaalt dat u daar niet over sprak met J. (...) (CGVS, p.6), wat verbaast en er op wijst dat aan uw beweerde vrees voor de Taliban geen geloof moet worden gehecht.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Zijn leeftijd kan gelet op de reeds hoger gedane beoordeling, waaruit blijkt dat verzoeker maar liefst vijf jaar ouder is dan hij voorhield, geenszins een verklaring bieden voor de voormelde vaststellingen. Ingevolge deze vaststellingen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker ten tijde van de feiten zo jong was als hij

beweert en dient te worden geoordeeld dat verzoeker indertijd 16 tot 17 jaar oud was. Bijgevolg mochten van hem weldegelijk meer gedegen verklaringen worden verwacht omtrent het voorgaande. Hoe dan ook mocht worden verwacht dat verzoeker zich hierover terdege zou hebben geïnformeerd bij zijn broer nadat hij in België aankwam en in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Ook dit liet verzoeker blijken zijn voormelde verklaringen echter kennelijk na. Hij gaf duidelijk aan dat hij zich omtrent deze elementen nooit informeerde, ook niet wanneer hij bij J. in Oostende ging wonen, en dat hij hierover met J. nooit sprak. Redelijkerwijze mag van een verzoeker om internationale bescherming nochtans worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een manifest gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet kennelijk afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende problemen met en vrees ten aanzien van de taliban ten gevolge van het beroepsverleden van zijn broer.

De benevens de reeds hoger besproken stukken door verzoeker neerlegde documenten en stukken, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

"Het document van AMS moet bevestigen dat uw broer voor dit bedrijf werkte, wat in deze beslissing niet betwist wordt. De vele documenten die verband zouden houden met de medische problemen van uw broer Z. (...) kunnen uw relaas enkel staven bij geloofwaardige verklaringen. Hierboven werd reeds aangetoond dat uw verklaringen met betrekking tot het incident waarvan uw broer het slachtoffer zou zijn geworden en zijn opname in een ziekenhuis, allerm minst konden overtuigen. Bovendien blijkt u de inhoud van deze stukken, opgemaakt in een hospitaal, niet te kennen. U zegt dat uw broer misschien in dit hospitaal werd behandeld (CGVS, p.17), verder heeft u er niets over te vertellen. U verklaart niet te weten wat dit is, of uw broer J. (...) de documenten wel heeft doorgenomen is u ook niet bekend (CGVS, p.13). U legt tot slot nog een document neer met daarop twee foto's van Z. (...). Gevraagd waarover dit gaat, zegt u dit niet te weten. Uw broer J. (...) bracht het volgens u in orde, u geeft de documenten gewoon af, zo verklaart u (CGVS, p.16). U "denkt" dat het met het schietincident te maken heeft maar u heeft dit niet gelezen, hoewel u daar wel toe in staat blijkt: immers verklaart u het getypte stuk van de brief te kunnen lezen, echter zou u dat "tot nu toe" niet hebben gedaan (CGVS, p.17). Uw desinteresse in de inhoud van de neergelegde documenten, kan enkel worden verklaard door het bedrieglijke karakter van uw relaas."

In zoverre verzoeker in het onderhavige verzoekschrift daarnaast tracht te laten uitschijnen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd zou worden beschouwd en daardoor problemen riskeert, dient te worden opgemerkt dat verzoeker ook in dit betoog niet kan worden gevolgd. Vooreerst dient in dit kader te worden vastgesteld dat uit de informatie die verzoeker aanreikt en die voorligt niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven zou kunnen volstaan om in hoofde van verzoeker en bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verzoeker toont geenszins aan en uit de beschikbare informatie blijkt niet dat eenieder die na een verblijf van een beperkte tijd in het buitenland naar Afghanistan terugkeert zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks derhalve *in concreto* aannemelijk te maken. Hier blijft hij echter in gebreke. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk en werkt niet uit dat en waarom hij na slechts één jaar in Europa dermate verwesterd zou zijn dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst niet opnieuw zou kunnen aarden en dat hij zijn leven aldaar niet opnieuw zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij bij een terugkeer ingevolge zijn loutere verblijf in Europa daadwerkelijk en *in concreto* als verwesterd zou worden beschouwd. Verder concretiseert hij in het geheel niet met wie, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden hij daardoor problemen zou riskeren in zijn land van herkomst.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.9. De bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt geweigerd, mist verder feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de voormelde zin. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopen met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent het voorgaande niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven, waaronder de mogelijke moeilijkheden en problemen voor personen die vanuit het buitenland terugkeren naar Afghanistan en het beroepsverleden van zijn broer, kan voorts dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt verder op omstandige, pertinente en terechte wijze gemotiveerd dat de veiligheidssituatie in Jalalabad blijkens de beschikbare landeninformatie niet van zulke aard is dat deze beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dat Jalalabad door verzoeker op een relatief veilige wijze kan worden bereikt en dat verzoeker, mede gelet op zijn persoonlijke omstandigheden aldus niet aantoonde dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormeld wetsartikel. De motieven die dienaangaande zijn opgenomen in de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie

in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-ensurkhrod-addendum> blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de Taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De Taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De Taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud, en Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in het voorbije jaar, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het

aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de agglomeratie Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De informatie die hij citeert dateert namelijk niet alleen reeds van meer dan twee jaar geleden en is bijgevolg van minder recente aard dan doch ligt daarnaast volledig in dezelfde lijn als en doet bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de informatie zoals gehanteerd door verweerder. Deze informatie waarop verweerder zich steunt in de besteden beslissing wordt bij een aanvullende nota van 3 september 2020 weder bevestigd door nieuwe recente informatie waaronder de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Beshud, en Surkhrod van 12 maart 2020. Op basis van het geheel van de voorliggende landeninformatie, dient verweerder te worden bijgetreden waar deze oordeelt dat de situatie in Jalalabad niet van zulke aard is dat deze voor eenieder die aldaar verblijft en louter ingevolge deze aanwezigheid op het grondgebied een reëel risico met zich brengt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoe verzoekers verwijzing naar hetgeen een Nederlandse rechter in 2013 stelde omtrent de beoordeling van een intern vestigingsalternatief te dezen dienstig zou kunnen zijn, kan tot slot niet worden ingezien en wordt door verzoeker op generlei wijze uiteengezet. Er is *in casu* namelijk geen sprake van de toepassing van dergelijk vestigingsalternatief. In zoverre verzoeker middels deze rechtspraak zou trachten aan te tonen dat aan hem op basis van de humanitaire noodsituatie subsidiaire bescherming zou moeten worden verleend, dient voorts te worden opgemerkt dat verzoeker om het bestaan van dergelijke situatie aan te tonen bezwaarlijk kan volstaan met een verwijzing naar Nederlandse rechtspraak die dateert van zeven jaar geleden. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat een dergelijke humanitaire noodtoestand, zo deze al aangetoond zou zijn, *quod non*, niet ressorteert onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient immers te worden opgemerkt dat de voormelde, door verzoeker omschreven, louter economische motieven, geen verband houden met de criteria zoals omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. In deze kan worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 (Kwalificatierichtlijn) en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt". Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van

voormelde richtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”* Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.10. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT